

1. Titteskap: Fasader blir interiører i en serie mindre arbeider med dører.

2. Bybilder: Eirik Senjes konstruksjoner ansporer publikum til å bruke sin egen forestillingsevne.

3. Frigjørende former: En vegg er fylt opp av pennetegninger i urneformede plastrammer. ALLE FOTO: ØYVIND THORVALDSEN / GALLERI K

ANMELDELSE

Bak fasaden er en ny fasade

Eirik Senjes mosaikker inviterer til litterære dagdrømmer.

Eirik Senje

TOWNS, TABLES, RATS, SEATS, CATS, CASTLES, DOGS, TREES, BIRDS, STREAMS

Galleri K, Oslo

2. september – 2. oktober

En av bylivets store gleder er alle mulighetene det gir for å drømme seg inn i andres liv. Bak hvert vindu finnes en roman! Ikke nødvendigvis en god roman, det er så. Men allikevel.

De mest fantasieggende arbeidene i Eirik Senjes utstilling på Galleri K konsentrerer fasadens fascinasjonskraft i miniformat, i vegghengte konstruksjoner satt sammen av små, kvadratiske gipsbrikker. Hver brikke forestiller et utsnitt av en yttervegg – et vindu, en nisje, eller bare murstein.

En rekke av disse fasademosaikkene har Senje i tillegg plassert i titteskap med malte dører, slik at bybildet kan skjules bak et lite stykke abstrahert landskap. Under naturen ligger byen i emning, kan man tenke seg. Eller omvendt: At naturen før eller siden vil overta. Ut av vinduet hjemme ser jeg en blokk til venstre og trær til høyre. Bolighuset er åpenbart mer solid enn hvert enkelt tre. Men som kollektiv er trærne sterkest – i det veldig lange løp.

Nesten alle verkene er uforskammet dekorative.

Filter over filter

Slik jeg nå ser utsikten hjemmefra, med Senjes bilder som filter, ser jeg fasader gjennom et filter

av litteratur. Både i virkeligheten og i galleriets miniatyrverden. De enkelte rutene i Senjes konstruksjoner legger opp til et mylder av innfallsvinkler.

Et høyt dobbeltvindu med forseggjort stukkatur buttrer inntil nøkterne kvadratvinduer, som i sin tur kan være nabo til et stykke naken teglstein. Man kan lett tenke seg en barokk fantasi bak det første vinduet, et kjøkkenbenkdrama bak det andre, en metafysisk krise i møte med vegg som er murt igjen. Eller hvorfor ikke omvendt?

Et par steder er et vindu eller en bue forstørret opp så de dekker tre av fire ruter, mens den fjerde er fylt inn med et annet vindu i «normal» størrelse. Slik vokser og utvikler bygninger seg organisk i samfunn som er nøy-somme nok til å bygge videre på det de allerede har. Og slik dik-

ter vi videre på alle våre små og store historier. Andre av veggene har et blankt felt i midten, som en påminnelse, kanskje, om alt vi glemmer, og alt vi ikke kan vite om hverandre.

Formerte bilder

«Jeg synes bilder burde få lov til å formere seg», skriver Senje i sin utstillingstekst. Og han tar prinsippet på alvor. I pennetegningene han viser her, opptrer hunder, rotter og kaféstoler i stadig nye kombinasjoner, nærmest som sjablonger. Mer abstrakte motiver er plassert inn i vase- eller flaskeformede rammer. Sammen-setningen minner om noe halvt glemt, gravd opp ved en tilfeldighet, som antikke amforer funnet i jorden.

Nesten alle verkene er uforskammet dekorative. Men ett høyt, smalt maleri slår an en dis-

sonans. Konkret ser det ut som et utsnitt av en tavle med halvt utvisket skrift. Estetisk ser det ut som noe man kunne plukket med seg fra en møbelkjede, sammen med håndklær, telys og en palme i bastkurv.

Det er som om Senje peker nese til publikum: Jasså, du likte den artige frisen av svarte vaser og flasker? La oss se om du er naiv nok til å synes at dette også er fint!

Men kanskje er dette en urettferdig motivasjon å tillegge ham. Sammen med et kryptisk objekt i filt, plast og gips peker dette maleriet tilsynelatende bakover til noen av hans tidligere prosjekter. De andre verkene viser derimot at en ny letthet i uttrykket ikke betyr noen svekkelse av energien. Neste gang kan vi kanskje håpe å få se enda noe helt annet igjen. ■

Eспен Hauglid